

Teodora Matei

Lumânări vii

Copyright © Teodora Matei

Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonnic.ro

www.tritonnic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATEI, TEODORA

Lumânări vii : roman / Teodora Matei – București: Tritonic Books, 2018

Prima carte din seria Cazurile și necazurile lui Anton Iordan

ISBN: 978-606-749-350-4

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 210/iulie 2018

Bun de tipar: iulie 2018

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Teodora Matei

LUMÂNĂRI VII

un caz al comisarului Anton Iordan

Teodora Matei

Debut literar: nuvela *Stăpânul castelului* (2012, revista Nautilus)

Volume publicate:

SF&F – Trilogia Omul-fluture (în colaborare cu Lucian-Dragoș Bogdan): *Omul-fluture* (2015), *Maya* (2016), *Sindromul Charlotte* (2017). **Alte volume SF&F:** *Stăpânul castelului* (2016), *Fetița-de-diamant* (2016), *Aripile tatălui* (2017)

Crime: *Cel-ce-simte* (2016), *În mintea comisarului* (2017)

Romance: *Tot timpul din lume* (2017)

Volume colective: *Exit plus: Povestiri de dincolo* (2016, reed. 2017), *Domino* (2017), 3.4 (2018), *Domino 2. Misterele Râșnovului* (2018)

Prezențe în antologii, almanahuri, periodice:

Bumerangul lui Zeeler (2014) cu povestirea „Kowalski '67”, *Cele mai bune proze ale anului 2013* (2014) cu povestirea „Ghinion!”, *Colecția de povestiri științifico-fantastice (CPSF nr. 28 – 2015)* cu povestirea „E-51741”, *Argos Trei* (2017) cu povestirea „Fetița-de-diamant”, *Noir de București* (2017) cu povestirea „Poveste pe strada Armenească”, *Schițe de iubire* (2018) cu povestirea „Reflexie”, *Cele mai frumoase povestiri SF&F din 2017* (2018) cu povestirea „Aripile tatălui”

Cuprins

Prolog. Doi polițiști	7
Capitolul 1. Explozia	13
Capitolul 2. Victima	32
Capitolul 3. Piste	47
Capitolul 4. Femei	65
Capitolul 5. Un posibil suspect	84
Capitolul 6. Dosare din arhivă	101
Capitolul 7. Speranțe	120
Capitolul 8. Flăcări vii	139

Perioada aceea, deși scurtă, fusese suficientă pentru a împinge lucrurile dincolo de făgașul normal. Între timp, fiica, Miruna profitase de atmosfera tensionată din casă și se învățase să ceară tot mai des bani pentru haine și farduri. Apoi apăruse Andreea, lumea lui se cutremurase și-l aruncase de pe cele mai înalte culmi în cele mai adânci hăuri, pentru a-l ridica imediat la loc, fără a-i da timp de gândire.

— Am ajuns, șefu! îl anunță Sorin Matache.

— Mersi! Luni dimineață, la ora știută! aruncă din mers Iordan îndreptându-se spre aleea îngustă dinspre blocul său.

— Voi fi aici! îl asigură subalternul, grăbit să ajungă acasă și să facă un duș.

Capitolul 1. Explozia

Trupul alb, gol, atârna cu capul în jos. Suflul exploziei imprimase un tremur ușor grindei de care fuseseră legate, cu sfoară, gleznel. Părul roșcat aproape atingea podeaua. Ștergea, ca o pensulă în mâna nimănui, bălțile mici și maronii de sânge de dedesubt. În semiîntuneric, întreg ansamblul părea o lumânare aprinsă pentru un ritual satanist.

*

Doamna Marcu lăsă sacoșele pe ultima treaptă, își scoase ochelarii, îi șterse cu colțul capotului, apoi începu să numere pașii până la boxa unde trebuiau să ajungă borcanele pregătite pentru iarnă. *Unu, doi, trei, patru... paisprezece.* Pipăi, cu arătătorul mâinii drepte, pe perete și apăsa întrerupătorul. Dincolo de grilajul din plasă deasă se aprinse un bec chior, de 40W. Nu trebuia să facă risipă. Lumina era suficientă pentru a se descurca printre rafturile de scândură albă, negeluită. Descuie lacătul și mulțumi încă o dată, în gând, noului administrator pentru că refăcuse instalația electrică – aproape pe degeaba – după care se întoarse să-și ia poverile cărate cu greu de la etajul doi.

Îndepărtă cu palma vreo două pânze de păianjen înainte de a stivui, cu grijă, borcanele. Zacusca trebuia să stea pe

raftul de sus, umbla la ea mai târziu, spre iarnă. Ardeii copti – dedesubt, compoturile și dulcețurile – pe al treilea nivel, să ajungă la ele nepoții când avea să-i trimită singuri la subsol. Făcu un pas în spate, să-și admire opera. Durerile de mâini, de spate ori de picioare nu mai contau în momente ca acela, când admira rastelurile pline, garanția unei ierni fără griji în accepțiunea ei de pensionară singură, deprinsă cu lipsurile și banii drămuți.

O bufnitură puternică o lipi de perete. Se uită îngrijorată spre suportul unde becul se legăna ca după un cutremur. Din tavanul crăpat curgeau firicele subțiri de praf. Doamna Marcu își împreună mâinile peste piept; simțea cum bătăile inimii se înmulțeau și nu-și putea aminti pentru nimic în lume dacă-și luase, în dimineața aceea, pastilele pentru tensiune, sau nu. Se asigură, dintr-o privire, că rafturile sunt în picioare și împinse cu mâna câteva borcane care alunecaseră spre margine. Așteptă o replică a cutremurului, sau ce-o fi fost, însă nu se mai auzea decât un zângănit slab, metalic, acoperit de țipetele unei femei.

Își făcu, în cele din urmă, curaj și părăsi boxa de la subsol. Bombănea înciudată ochelarii care se aburiseră. Nu-și amintea să-i șteargă decât foarte rar, atunci când lumea îi apărea în ceață. Se grăbi să iasă afară, la lumină, la oameni, nu voia să moară acolo, îngropată printre murături. După doi pași, se opri. Ușa de la boxa lui Minescu, vecinul de la trei, atârna în balamale. Nici nu voia să se gândească cât praf și murdărie s-ar fi împrăștiat din cămăruța ursuzului. El nici de casă n-avea grijă, darămite de... Încremeni în fața ușii metalice pe care se legăna un lacăt legat cu lanț.

Uitase să apese la plecare întrerupătorul, iar becul ei de 40W îi lumina nu numai calea spre parter, ci și interiorul

încăperii de vizavi în care corpul unei tinere femei, spânzurat cu capul în jos, se mișca alene, descriind traiectoriile unor cercuri din ce în ce mai mici.

Doamna Marcu începu să alerge spre ieșirea din bloc, înăbușindu-și țipetele. Se aruncă în brațele unei femei care-și trăsesse un halat de baie peste cămașa de noapte lungă, cu tivul descusut. Își lăsă capul pe umărul acesteia, ignorând mirosul de transpirație stătută:

— Vai, Valerico, ce grozăvie! Ce...

Cealaltă își îndesă mai întâi bigudiurile sub basma, apoi o bătu pe spate, încercând s-o liniștească:

— Gata, madam Marcu, s-a terminat... Uite, vin pompierii... Uite, poliția...

Doamna Marcu reuși să-și găsească echilibrul și, cu palmele apăsate pe piept, gâfâi:

— Nu aici, nu aici... Acolo...

Și arătă spre scara blocului din care abia ieșise. Pe o fereastră de la parter ieșea un fum gros, negru. Se insinua pe pereții abia văruiți, se strecura pe geamurile deschise, ca un stol de prădători în căutarea victimelor. Abia atunci văzu bătrâna oamenii strânși în grupuri de câte doi-trei, privind cu groază când spre negura ridicată peste cartier, când la bărbatul care se aruncase pe geam în grădină și se tăvălea urlând și agitând palmele arse.

— Hoții! Hoții! Uite ce mi-au făcut! Uite! Și căsuța mea... Aoleu!

Înjura și blestema niște dușmani imaginari, apoi părea să-și amintească de usturimea arsurii; agita mâinile în aer țipând, fără să-i vadă pe cei din jur. Odată la câteva minute își ștergea fața înnegrită de încheietura cotului.

— Madam Marcu, ăsta nu se potolește până nu ne

aruncă-n aer! suieră scurt femeia în halat de baie către vecina care, sprijinită de portbagajul unei mașini, părea să-și fi regăsit suflul.

— Un nebun... Trebuia luat de mult, dar cică nu-i pericolos... Dacă mai trăia maică-sa, Dumnezeu s-o odihnească... Ea-l mai liniștea... Dar lasă asta, știi ce-am văzut acolo jos?!

Nu mai apucă să destăinuie nimic, pentru că că mașinile Inspectoratului pentru Situații de Urgență parcară în scârțâit de frâne, odată cu una de pompieri și o ambulanță. Din spatele blocului apărură patru polițiști. Toți locatarii fură invitați să evacueze zona. Oamenii se îndepărtară cu spatele, urmărind cu atenție bărbații în uniforme ignifuge acționând conform procedurilor. Singur Dorel Vlădeanu, nebunul cartierului, striga la ei din iarba grădinii. Un medic de pe ambulanță încercă să se apropie, însă fu primit cu înjurături și zbierete. Reuși să-l conducă pe trotuar numai după ce-i aduse un caiet și un pix pentru a-și scrie reclamațiile către guvern. Acceptă primul ajutor pentru arsuri, fiind convins de o asistentă drăguță că altfel nu-și putea exercita dreptul de cetățean de a se manifesta împotriva politicienilor corupți.

Polițiștii se asigurară că Vlădeanu urma să fie transportat la spital, apoi luară câteva declarații de la martori. Toți vorbeau de o bubuitură puternică, de fumul care ieșise pe fe-reastra spartă și pe ușa aruncată din balamale. Bănuiala anchetatorilor fu confirmată de pompierii care stinseseră resturile de mobilă din apartamentul de la parter: Dorel Vlădeanu încercase – din nou – să confecționeze o bombă artizanală. Odată cu pierderea locului de muncă și cu moartea mamei, boala psihică i se agravase. Refuza internarea, așa cum refuza să comunice cu vecinii, pe care-i credea implicați într-un

complot menit să-l arunce în stradă. Ironic, însă încercarea lui nereușită îi scosese pe ei din case.

Panaît, de la etajul patru, fost șofer de autobuz, amenința că va da în judecată primăria și consiliul local dacă n-aveau să fie scăpați de nebun din bloc. Polițiștii îl tot asigurau că vor lua măsurile necesare – și legale – pentru siguranța cetățenilor, însă bărbatul nu se lăsă convins până când nu i se ceru o declarație, în care fu rugat să explice, cu lux de amănunte, de când Vlădeanu reprezenta un pericol pentru comunitate.

Răzvan Bratu privi cu coada ochiului spre bărbatul așezat pe bordura trotuarului și surâse amuzat la vederea vitezei cu care cuvintele se așterneau pe foaia albă. I-ar fi citit peste umăr, însă un sunet discret dinspre telefonul mobil îl sili să alerge câțiva metri spre supermarket, să arunce o minge pentru prinderea unui Pokemon. Abia când întinse mâna peste nivelul umărului, realizează că i se ridicase tricoul și, pe dedesubt, n-avea decât boxerii roșii, cu capul de diavol glumeț imprimat la spate. Tot atunci auzi șușotelile celor două bătrâne sprijinite de Loganul tatălui său.

— Ce-i, mamaie, n-ai mai văzut chiloți? Am sărit din pat, cum crezi că dorm? În pijama de finet, ca bunicul?

Mai ridică o dată mâinile deasupra capului, prefăcându-se că se întinde somnoros, motiv de noi bombăneli din partea celor două. Zâmbi satisfăcut. La șaptesprezece ani nu mai dă bine să te cațeri în copacii din fața blocului și să sperii vecinele aruncându-le diverse chestii în balcon sau pe geamul bucătăriei. Nu mai poți merge nici cu Sorcova sau cu Plugușorul de cel puțin două ori pe seară, numai ca să primești cornulețe cu rahat sau cozonac fierbinte cu nucă. Dar le poți șoca arătându-le, din când în când, cât de frumos e să fii tânăr și puțin nebun.

de la fereastră sau vorbise la telefon cu prietenii despre anchetă. Dar acum era momentul lui!

— Opriți camerele! Sunt agent șef principal Pătrănu de la Secția 7! Ce se-ntâmplă aici?

— Rahatu-ăsta cu ochi face mișto de noi! izbucni deșiratul.

— Rahat e postu-ăla care te plătește, nu eu! Și, domnule polițist, individu-ăsta m-a agresat! Cu picioarele m-a lovit! țipă Răzvan.

— Care picioare, mă, doar te-am împins nițel! se apără slăbănogul.

— Vedeți?! A recunoscut! jubilă tânărul în boxeri.

— Gata! Încetați! Vreau să știu ce se petrece! strigă Pătrănu, acoperindu-i.

Se propti cu mâinile în șolduri în fața băiatului. Acesta îi spuse clar, răspicat, uitându-se în ochii lui:

— Am auzit o babă că în boxa lui Minescu e un cadavru. Am oprit hienele-astea să altereze locul faptei. Atât!

Agentul înclină capul ușor spre dreapta, ca și cum s-ar fi gândit dacă să-l creadă sau nu. Se uită peste umăr, să fie sigur că ajunsese și colegul lui. Agentul Soare își ușurase drumul împărțind coate în stânga și-n dreapta.

— Soare, evacuează toată lumea! Sună la Sector, la Investigații Criminale, apoi te-ntorci! Tu rămâi pe loc! dădu Pătrănu câteva ordine scurte, țintuindu-l în cele din urmă pe Răzvan cu arătătorul mâinii stângi.

Tânărul Bratu nu știa dacă ar fi trebuit să se simtă mândru sau nu. Se luase după spusele bătrânei. Cine știe ce văzuse prin ochelarii ăia soioși?!

— Care-i boxa lui Minescu? vru să știe agentul-șef principal.

— A patra pe dreapta, răspunse băiatul fără să se bâlbâie.

Pătrănu înaintă atent până în dreptul ușii deschise. Văzu corpul atârnat și își acoperi fața cu palmele. Răzvan nu mai avu nevoie de confirmare. Baba avusese dreptate. Îndrăzni să întrebe:

— E acolo, nu-i așa?

Pătrănu dădu de două ori din cap.

— Păi ce faceți acum? Nu faceți poze? N-o dați jos?

— Nu, așteptăm procuratura și colegii de la Investigații Criminale.

— Dacă nu-i moartă? repetă întrebarea auzită în parcare, puțin mai devreme.

Pătrănu ridică din umeri.

— N-avem ce face, asta-i procedura.

— Un căcat! scăpă Răzvan, fără să se gândească la consecințe.

— Căcat, ne-căcat, slujbele noastre atârnă de asta. I-ai oprit p-ăia să intre și să filmeze, că alterau probele. Crezi că eu le-aș altera mai puțin?

Tânărul lăsă bărbia în piept. Avea dreptate polițistul, însă tot nu i se părea corect ce se întâmpla. Tresări ușurat la auzul sirenelor de Poliție și Salvare. În scurt timp, un omuleț în costum cenușiu, cu ochelari, deschise drumul pentru cei doi criminaliști și oamenii de pe ambulanță. Răzvan se lăsă împins spre parter de către Pătrănu. Se lipi de perete să facă loc celor doi brancardieri care duceau o targă mobilă. Se rugă în gând să nu iasă de acolo purtând un corp într-un sac negru, cu fermoar.

Agitația din fața blocului se mai domolise. După o evaluare preliminară, reprezentanții ISU îi asiguraseră că nu erau afectate și alte apartamente. Poliția sigilase imobilul de la parter și chemase un tâmplar să monteze niște panouri de lemn în locul ferestrei și al ușii sparte.

Doamna Valerica își strângea halatul de baie în jurul mijlocului; ar fi vrut să intre să se schimbe, dar putea să piardă momentul când era scos trupul femeii din boxa lui Minescu. Doamna Marcu, de exemplu, avea toate șansele să nu fie de față și trebuia să primească informații de la cineva de încredere. Vecina ei fusese însoțită în apartament de medicul de pe Salvare și convinsă să accepte o pastilă și un puf cu nitroglicerină, pentru a-i scădea tensiunea arterială. Ar mai fi fost varianta internării, pe care bătrâna o refuzase categoric. Nu-și putea permite să stea câteva zile în spital, în perioada murăturilor.

Panait terminase de scris declarația, iar Pătran o băgase atent în mapă, dând de înțeles că avea să fie tratată cu maximă seriozitate. Evident, Poliția n-avea cum să facă mai mult decât făcuse deja până atunci: recomanda evaluare psihiatrică, Vlădeanu era trimis la o instituție de boli mintale, era cooperant, pentru că el cu guvernării avea ce-avea, nu cu medicii, după care era externat, cu asigurări că nu reprezenta un pericol public.

Răzvan se așază cu fundul pe balustrada metalică din dreptul treptelor. Pe telefon primi două alerte de pokemoni activi, însă le ignoră. Așa cum îi ignoră pe cei trei operatori cărora li se mai alăturaseră câțiva, cu camerele pregătite pe umeri precum armele de foc. Rămase privind în gol, gândindu-se la femeia care avusese acea soartă cruntă. La colonelul Minescu, proprietarul boxei, și la fiul acestuia, proful de mate. Ar fi putut vreunul dintre ei să facă așa ceva? Greu de crezut, cel bătrân nu putea folosi mâna dreaptă, celălalt tocea treptele bisericilor. Un apropiat de-al lor? Pe naiba, la ei nu venea nimeni. De când se mutase cel tânăr, moșul nici pe balcon nu mai ieșea. Auzi, concomitent, un glas hotărât spunând: „La

Universitar!” și sirena ambulanței, pornită de șoferul acesteia când colegii lui încă nu ajunseseră la mașină. Văzu, ca prin ceață, vehiculul îndepărtându-se și zâmbi. Femeia trăia.

Pătran întinse mâna spre Bratu, conducând bărbatul în costum.

— El e!

— Vasile Tănase, de la Procuratură! se prezentă bărbatul. Tu ai găsit-o?

— Nuuu! Eu doar am auzit o babă... o doamnă de la etajul doi cum povestea cuiva... Femeii de colo! preciză băia-tul, arătând-o la rândul lui pe doamna Valerica, prinsă între camerele de luat vederi a două televiziuni, dând amănunte despre incidentul de dimineață și strania legătură cu trupul din boxă.

— Bun... dar tu ce-ai făcut?

— M-am dus înaintea tuturor, să-l opresc p-ăsta, că auzise odată cu mine și deja se vedea Dan Diaconescu cu subiecte senzaționale, răspunse Răzvan indicându-l, cu capul, pe operatorul slăbănog.

— Te-ai dus să-l oprești? De ce?

— Păi... mă mai uit și eu la filme, știu cum e cu probele, cu astea...

— Bine, bine... zâmbi Tănase în colțul gurii. Vei discuta, de-acum, cu colegii de la Investigații Criminale. Ai făcut treabă bună! adăugă bătându-l pe umăr, apoi se îndepărtă.

— O făceai și mai bună dacă aveai niște nădragi pe tine, îi spuse zâmbind un bărbat înalt, ușor grizonant, în timp ce-i întindea mâna. Adăugă: Comisar Anton Iordan, criminalist.

— Iar eu sunt inspector principal Sorin Matache, se prezentă tânărul brunet cu o freză impecabilă, îmbrăcat într-o cămașă slim-fit albastră ce-i punea în evidență tenul bronzat.